

[H. C. Hansen.]

reform vel nok skal gøres til en slags ledemotiv i regeringspartiernes agitation fremover. Først må jeg dog have lov til at sige, at her tror jeg ministeren skulle have sparet sig bemærkningen til mig om, at det, jeg havde sagt, ikke var sandt. Det er jo en ganske hård bemærkning, en ganske kraftig bemærkning her i tinget. Jeg havde sagt, at efter ministerens tale mente han, at det var de sociale udgifter, der mere end noget andet betinger den store reelle stigning i skatterne. Ministeren sagde ordret, at det, der betinger stigningerne,

„det er, hvad man kunne kalde tilskud i videste forstand“.

Jeg brugte endda udtrykket: de sociale udgifter i videste forstand — hvad den højtærede minister vil kunne se, når han slår efter —, i omtalen af dette afsnit af ministerens tale.

Jeg skal ikke komme dybere ind herpå — jeg tror ikke, det tjener noget formål, at vi beskylder hinanden for at tale usandt, og jeg synes overhovedet ikke, der er nogen baggrund for en sådan bemærkning fra ministerens side. Jeg tror, han bør beherske sig næste gang, han skal svare.

Hvad er nemlig stillingen? Stillingen er jo den, at finansministeren knytter sin udgiftsreform meget nøje sammen med spørgsmålet om forsvarsudgifterne, og ministeren har udtrykkeligt fremhævet, at det ikke er skattelettelse, han påtænker ved en fjernelse af en række i ordets videste forstand sociale udgifter. I sin tale her i salen nævnte ministeren tilskuddene til rugbrød, til mælk og til fodtøj, boligstøtteloven og regulerings-tillægget til pensionisterne. I sin kronik i „Nationaltidende“ går finansministeren endnu mere direkte til sagen. Med alle mulige forbehold om, hvad der kan tænkes at komme eller ikke tænkes at komme, nævner ministeren dog eksempler, dels de lige nævnte tilskud til rugbrød og til mælk, dels huslejen — altså boligstøtten —, sundhedsvæsenet og invalideforsikringen. Hertil kommer visse omflytninger af det offentlige udgifter til tjenestemandslønningerne, hvor præsternes og lærernes bliver nævnt. Jeg skal uden videre erklære, at jeg ikke er imponeret af denne opstilling, og jeg vil gerne sige — og sige det, så jeg ikke bliver misforstået —, at denne opstilling på mig virker sådan, at jeg føler trang til at sige, at den i sin tankeretning minder om tiden fra 1926

til 1929. Den højtærede minister kan ikke være i tvivl om, at den linie, han har op-ridset, virker utiltalende på socialdemokratiet, og at den realiseret må betyde en svækkelse af den indre front, som vi ønsker holdt.

Jeg håber, finansministeren tilgiver mig, at jeg nævner disse ting fra hans egen kronik, som han ikke selv har fundet anledning til at nævne, og jeg må igen tilføje, at jeg synes, man skal være usædvanlig fintfølelse, hvis man tør betegne min karakteristik af disse ting som værende sociale udgifter som usand. Det forbløffer mig, at ministeren bevæger sig ind i den spidsfindighed at hævde, at tilskudsordningerne eller børnetilskuddet ikke er sociale udgifter, idet han henviste til sig selv og en velhavende, der næppe ville betragte disse ting som sociale udgifter. Jeg begriber ikke, hvad denne form for debat skal nytte.

En enkelt bemærkning mere til den højtærede finansminister, der ligesom irriteret vendte sig imod mine bemærkninger om kontrolloven med hensyn til skattesvarelsen. Hvad sagde jeg herom? Jeg sagde, at vi ikke mindst lagde vægt på, at kontrollovens bestemmelser i højere grad end før bringes til anvendelse. Der ligger ikke i mine bemærkninger, hverken i deres oprindelige eller nuværende form, nogen kritik af finansministeren for hans hidtidige administration af kontrollovens bestemmelser. Men finansministeren kender disse bestemmelser lige så vel som jeg. Det var i hans tid, de bestemmelser blev lavet. Jeg sad som medlem af et lille udvalg indenfor skattekommissionen, som udformede disse bestemmelser. Finansministeren ved lige så vel som jeg, at der er tale om en vidtgående bemyndigelsesramme, der kan udnyttes, efterhånden som man finder det rimeligt i de enkelte situationer. Jeg mener, at man må tage spørgsmålet op om, hvorvidt de bestemmelser vedrørende regnskabspligten, som findes i kontrolloven, ikke nu, helt eller delvis, på enkelte eller på flere områder, må sættes i kraft.

Et par ord om arbejdsløsheden — det skal blive ganske kort. Jeg skal om arbejdsløsheden og de bemærkninger, der herom er gjort fra ministrenes side, kun sige, at det nytter jo ikke noget, at man vil bortforklare den stigning af arbejdsløsheden, som har fundet sted; den preller af på kendsgerningerne. Pr. 15. oktober 1952 var der ialt